

๑ ช่วงเวลาแห่งการไหว้พระ

เป็นช่วงเวลาที่มีความสำคัญในชีวิตประจำวันของเรา
เพราะเป็นช่วงเวลาที่เรานำใจตัวเอง
ให้มีความสุข มีความอ่อนน้อมถ่อมตน.

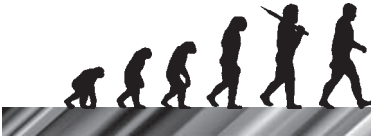
๑ มหาตมา ดานธี

สวดมนต์ ให้ถูก พุทธ

การสวดมนต์นั้นมีดีก็ได้ มี
ร้ายก็ด้วย แล้วแต่ว่าจะสวดมนต์
กันยังไง บางคนสวดมนต์ได้นรกก็มี
บางคนสวดมนต์ได้สวรรค์ก็มี
แล้วบางคนสวดจนบรรลุธรรมก็มี
แล้วคุณล่ะสวดแบบไหน?

การ สวดมนต์มีมาก่อนสมัยพุทธกาล นับเป็นเวลายาวนานจนถึงปัจจุบันนี้ ซึ่งสวดกันมาหลายรูปแบบ เช่น สวดมนต์หวังลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข หรือสวดทำฤทธิ์เดช ติรัจฉานวิชา หรือสวดทำจิตให้สงบ หรือสวดเพื่อสืบทอดความรู้ หรือสวดให้เกิดปัญญาญาณเข้าสู่นิพพาน(ความหมดกิเลสสิ้นเกลี้ยง) ฯลฯ

ที่นี้ขอยกไว้ไม่เอ่ยถึง สำหรับผู้ไม่นิยมการสวดมนต์ เพราะเห็นว่า การสวดมนต์เป็นเรื่องมงาย เสียเวลาหากิน จึงไม่สนเอาซะเลย ซึ่งก็เป็นความเข้าใจผิดนั่นเอง

ที่จริงแล้ว “การสวดมนต์” มีใช้เจาะจงให้มีประโยชน์เฉพาะตัวบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือเพียงหมู่กลุ่มใดเท่านั้น แต่การสวดมนต์เป็นเรื่องที่ทุกคนต้องมีอยู่กับตัว เพื่อนำมาใช้ปรับปรุงคุณภาพชีวิตของตน ใช้แก้ไขปัญหาคบครว-สังคม-ประเทศชาติ ตลอดจนไปจนถึงระดับโลกเลยทีเดียว

และการสวดมนต์ก็มิได้มีความหมายตื่นขึ้น เพียงแค่ อ้าปากขมูขมิบ ส่งเสียงพึมพำออกมาเท่านั้น แต่มีอะไรอีกมากมายที่ก่อประโยชน์ให้ ก็ลองมาติดตามเรื่องราวกันดีกว่า

ถ่ายทอดกันเอาไว้ หากจำไม่แม่นก็ผิดเพี้ยนกันไปตามยถากรรม แต่ถ้าจำได้แม่นยำ ความจริงนั้นก็ตรงความถูกต้องได้ต่อไป

ครั้นมาถึงสมัยพุทธกาล ซึ่งมีภาษาเขียนเป็นตัวอักษรเกิดขึ้นแล้ว ภิภษุสงฆ์ก็ยังคงอาศัยการทรงจำถ้อยคำธรรมะด้วยการท่องจำทำความเข้าใจ โดยมีอยู่ร่วมกันเป็นหมู่ เพื่อจะได้ซักซ้อมบทธรรม สาธยายธรรมกัน หรือที่ต่อมาเรียกกันว่า “สวดมนต์” นั่นเอง โดยจำถ้อยคำไตรสรของพระพุทธเจ้าที่ทรงสอนไว้ ให้ถูกต้องไม่วิปริตผิดเพี้ยนไป

ซึ่งยุคนี้ก็ยังไม่มียกย่อง “การเขียน” หรือ “การจดบันทึก” กัน เพราะแสดงถึงการไร้ความสามารถ ที่จะใช้สมองจำพิจารณาธรรม แล้วถ้าหากซี้เกียจจำ ก็ส่งผลให้สมองไม่ค่อยใช้งาน ความทรงจำในบทรธรรมก็จะยิ่งเสื่อมลงเรื่อยๆ ไป

ในที่สุดประมาณ พ.ศ.๔๕๐ สมัยของพระเจ้าวิภูคคามณีอภัยผู้ทำนุบำรุงพุทธศาสนา มีพระอรหันต์ ๕๐๐ รูป ประชุมกัน สวดทำสังคายนา (ตรวจชำระสอบทานพระพุทธพจน์) ครั้งที่ ๕ โดยพิจารณาว่า บทท่องจำพระพุทธพจน์แบบจำกันมานั้น จะสร้างความคลาดเคลื่อนวิปริตได้ จึงตกลงจารึกพระพุทธพจน์ลงในใบลาน ที่อาโลกเลณสถาน ลังกาทวีป โดยแบ่งออกเป็น ๓ หมวดใหญ่ ที่เรียกว่า “พระไตรปิฎก” นั่นเอง ซึ่งในภายหลังไทยกับพม่าก็ได้คัดลอกกันต่อมา

ปัจจุบันนี้สำหรับในประเทศไทยนั้น พระสงฆ์นิยมที่จะร่วมประชุมกันทำวัตรเช้า-เย็นหรือค่ำ เพื่อสวดมนต์ในโบสถ์

หรือหอสวดมนต์ โดยต้องพยายามท่องจำมาสวดร่วมกัน เป็น
ข้อธรรมและวินัยที่ได้ประชุมรับรองกันแล้ว จะได้เป็นอันหนึ่ง
อันเดียวกัน ตลอดจนรวมถึงบทสรรเสริญคุณพระรัตนตรัย
ต่างๆ ซึ่งแต่งขึ้นมาเองภายหลัง ไม่มีในพระไตรปิฎก

วิธีสวดให้ถูกต้อง

ก่อน [□]อื่นก็ต้องเข้าใจความหมายของ“การสวดมนต์”

กันเสียก่อน

สวด = การสาธยาย(พูดปกติ), การท่องเป็นทำนอง

มนต์ = บทธรรมะ, คำศักดิ์สิทธิ์, คำสำหรับสวด

“สวดมนต์” จึงหมายถึง การสาธยายบทธรรมะด้วย
สำเนียงภาษาปกติธรรมดาตนเอง หรือเป็นการท่องคำศักดิ์สิทธิ์
เป็นทำนองก็ได้

การสวดมนต์เท่าที่พบเห็น ตามหลักฐานที่มีในพระไตรปิฎกนั้น มีการสวดเป็น ๒ วิธี คือ

๑. **วิธีสวดมนต์อย่างกล่าวคำพุทธรมดา** คือ สาธยายบทธรรมไปตามภาษาพูดปกติของท้องถิ่นนั้นๆ เรียบๆ ไม่มีการใส่ทำนองอะไรเลย

๒. **วิธีสวดมนต์อย่างสรภัญญะ(สรภณญ)** คือสาธยายบทธรรมเป็นทำนอง มีการเน้นเสียงสูงเสียงต่ำ แต่จะไม่มีกรลากเสียงยาว หรือเอื้อนเสียงให้เหมือนกับร้องเพลงเป็นอันขาด

เพราะพระพุทธรองค์ทรงห้ามปราม และกล่าวโทษเอาไว้ถึงการที่ภิกษุท่องบทธรรมหรือสวดมนต์ ด้วยการสวดที่มีทำนองลากเสียงยาว เหมือนร้องเพลงยั่ววนชวนให้ติดใจ ทรงตำหนิติเตียนไว้ดังนี้

● **ภิกษุสวดพระธรรมด้วยทำนอง (อายุตเคน คีตสุสเรน รมุมิ) คล้ายเพลงขับ มีโทษ ๕ ประการ ดังนี้ คือ**

๑. ตนเองย่อมนกำหนดในเสียงนั้น
๒. ผู้อื่นย่อมนกำหนดในเสียงนั้น
๓. พวกคฤหบดีย่อมนเอาโทษว่า พวกสมณศากย-บุตรเหล่านี้ ย่อมขับเพลงเหมือนพวกเราขับเพลงบ้าง
๔. เมื่อภิกษุพอใจกระทำเสียง ความเสื่อมแห่งสมาธิย่อมมี

๕. ภิภษุซึนหลังจะถึอเป็นเย็ยงอยัาง
 ดูกัอนภิภษุซึนหลัาย ภิภษุไม่ฟัิงสวดพระธรรม
 ดัวยทำนองยาวคัลลัายเพลงซึบ รัูปใดสวดต้องอาบตั
 ทุกกัฎ

(จากพระไตรปิฎก เล่ม ๗ ข้อ ๒๐, เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๐๘)

ที่นำจะให้ความสำคัญมากก็คือ ภิภษุซึนเป็นผู้นำใน
 พุทธศาสนา ควรสวดมนต์ให้ถูกต้อง อย่าสวดให้ผิดหลักวิธีที่
 พระพุทธองค์ทรงบัญญัติไว้ จะได้ไม่เป็นเย็ยงอยัางที่ผิดๆ ให้
 แก่ภิภษุซึนหลังและพุทธศาสนิกชนทั่วยไป

นอกจากนี้แล้วยังมีอีกว่า ภาษาที่ใช้ในการสวดมนต์ก็
 สมควรเป็นภาษาของท้องถิ่นนั้น คือให้ชาวบ้านในที่นั้นๆสามารถ
 ที่จะรับรู้ได้ เข้าใจความหมายของบทธรรมนั้น จึงจะมีโอกาส
 เกิดปัญญาทางธรรมซึน รวมทั้งตัวผู้สวดมนต์เองด้วย ก็ต้อง
 เป็นภาษาที่ตนเองรู้จัก จึงจะฟังเข้าใจได้ ไม่ใช่สวดเป็นภาษาต่าง
 ถิ่น หรือภาษาต่างประเทศที่ฟังดูเก็ๆ แต่ไม่รู้ความหมายเลย
 เหมือนกับคนไทยที่ไม่รู้ภาษาฝรั่ง แต่ชอบร้องเพลงฝรั่งเหยงๆ
 ไปอย่างนั้นเอง ราวกับนกแก้วนกขุนทองพูดภาษาคนได้ แต่ไม่รู้
 ความหมายอะไรเลย อย่างนี้จะเกิดผลบุญผลประโยชนัที่ตรงไหนกัน

พระพุทธองค์ตรัส (พระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ ข้อ ๖๖๒,
 ๖๗๑) วั้เช่นนี้ว่า *อย่าที่กัทักดูหมัันภาษาท้องถิ่นนั้นๆ อย่าลัวง*

เลยคำพูดธรรมดาที่เข้าใจได้ของชาวบ้านไปเสีย นี่จึงเป็นธรรมชาติ
ไม่มีทฤษฎี ไม่มีควมคับแค้นใจ ไม่มีควมเร้าร้อน เป็น
ควมปฏิบัติถูกต้อง

สรุปแล้วการสวดมนต์ให้ถูกวิธี ก็คือการสวดตาม
ธรรมชาติด้วยถ้อยคำปกติธรรมดา หรืออาจมีเน้นเสียงสูงเสียงต่ำบ้าง
แต่ไม่ใช่เหมือนกับร้องเพลง และควรเป็นภาษาท้องถิ่นของตน
ที่ผู้สวดกับผู้ฟังรู้ควมหมายได้

ดังนั้น ถ้าหากคนไทยจะสวดมนต์เป็นภาษาบาลีแล้วก็
ควรรู้คำแปลไทยด้วย หรือควรสวดมนต์แปลไทยควบคู่กันไป
หรือจะสวดมนต์แต่เฉพาะคำแปลไทยก็ได้ โดยไม่ต้องห่วงกังวล
ในภาษาบาลีเลย แต่ถ้าสวดได้ทั้งสองอย่างรู้ควมหมายด้วย
นั่นเป็นการสวดที่ดีที่สุด

สวดมนต์เพื่อหวังอะไร ?

สิ่ง

ที่เป็นชาวบ้านทั่วไป เป็นนักปฏิบัติธรรม หรือเป็นนักบวช ย่อมมีความปรารถนาหรือมีจุดประสงค์ในการสวดมนต์ที่ผิดแผกแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับเป้าหมายของแต่ละบุคคล ส่วนจะก่อเกิดผลดีหรือร้าย ก็ขึ้นอยู่กับความรู้และความเข้าใจในการสาธยายธรรมนั้นๆ แต่ไม่ว่าจะสวดมนต์เพื่อหวังอะไรก็ตาม มักแบ่งกลุ่มออกได้เป็น ๒ ประเภทใหญ่ๆ คือ

๑. สวดมนต์อย่างสัมมาทิฐิ คือ การสาธยายธรรมอย่างมีความคิดเห็นถูกต้อง
๒. สวดมนต์อย่างมิจฉาทิฐิ คือ การสาธยายธรรมอย่างมีความคิดเห็นที่ผิด

สวดมนต์อย่างสัมมาทิฏฐิ

๑. เพื่อระลึกถึงพระพุทธ - พระธรรม - พระสงฆ์ เพราะบทธรรณะต่างๆที่นำมาสวดมนต์กันนั้น ล้วนมุ่งเป็นความดีงามที่ควรกระทำตามอย่าง เมื่อสาธยายธรรมระลึกถึงอยู่เสมอๆ จึงถือว่า ได้ทำการแสดงตนเป็นอุบาสก-อุบาสิกาในพุทธศาสนา สมดังพระพุทธองค์ตรัสเอาไว้ว่า

- ผู้เข้าถึงเราตถาคตเป็นที่พึ่งที่ระลึก
- เข้าถึงพระธรรมเป็นที่พึ่งที่ระลึก
- เข้าถึงพระสงฆ์เป็นที่พึ่งที่ระลึก
- ด้วยเหตุเพียงเท่านี้จึงจะชื่อว่า **เป็นอุบาสก**

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๙ ข้อ ๑๕๙๐)

๒. เพื่อไม่ให้ศีลธรรม(ธรรมะของคนดี) ต้องถูกหลงลืมหรือเสื่อมสูญไป จึงต้องหมั่นตั้งใจสวดมนต์ให้ทรงจำธรรมะไว้ จะได้นำมาใช้ปฏิบัติตนเพื่อรักษาธรรมะ ให้เจริญสืบทอดต่อไป เช่นเดียวกับที่พระพุทธองค์ตรัสเตือนว่า

● **ศีลธรรม(ธรรมะของคนดี)**

ย่อมเป็นไปเพื่อความตั้งมั่น

ไม่ลบลือนเสื่อมสูญ เพราะ

๑. ภาวนาในธรรมวินัยนี้

 ย่อมฟังธรรมโดยเคารพ

๒. เล่าเรียนธรรมโดยเคารพ

๓. ทรงจำธรรมโดยเคารพ

๔. ใคร่ครวญเนื้อความของธรรมะ

 ที่ทรงจำไว้โดยเคารพ

๕. รู้เนื้อความรู้ธรรมแล้ว

ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมโดยเคารพ

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๒ ข้อ ๑๕๔)

๓. เพื่อฝึกทำจิตให้ตั้งมั่น(สมาธิ) จะได้ไม่ฟุ้งซ่านจึงจะมีพลังจิตในการต่อสู้กิเลสภพ - โภภ - โลภ - หลงของตน โดยอาศัยบทสวดมนต์เป็นสื่อ(กลีณ) ในการจงจติให้ตั้งมั่นแล้ว ก็เพราะเกิดจิตตั้งมั่นไม่ฟุ้งซ่านนี้เอง ถึงจะทำให้บทธรรมะต่างๆที่

ทรงจำไว้ เกิดความแจ่มแจ้งยิ่งขึ้น ลดกิเลสตนได้มากขึ้นจริงดัง
ที่พระพุทธองค์ตรัสคือ

● สมัยใดบุคคลมีใจไม่ฟุ้งซ่าน

ด้วยกามราคะ (ความกำหนัดในกาม)

ไม่ถูกกามราคะเหนี่ยวรั้งไป

ไม่ฟุ้งซ่านด้วยพยาบาท (ผูกใจเจ็บปองร้าย)

ไม่ถูกพยาบาทเหนี่ยวรั้งไป

ไม่ฟุ้งซ่านด้วยถีนมิทธะ (ความม่วงงมซึม)

ไม่ถูกถีนมิทธะเหนี่ยวรั้งไป

ไม่ฟุ้งซ่านด้วยอุทธัจจะกุกกุกจะ (ความรำคาญ)

ไม่ถูกอุทธัจจะกุกกุกจะเหนี่ยวรั้งไป

ไม่ฟุ้งซ่านด้วยวิจิกิจฉา (ความลังเลสงสัย)

ไม่ถูกวิจิกิจฉาเหนี่ยวรั้งไป

และย่อมรู้ย่อมเห็นอุปายเป็นเครื่องสลัดออก

ซึ่งกิเลสที่บังเกิดขึ้นแล้วตามความเป็นจริง

สมัยนั้นเขาย่อมรู้ย่อมเห็น

แม้ซึ่งประโยชน์ตนตามความเป็นจริง

แม้ซึ่งประโยชน์บุคคลอื่นตามความเป็นจริง

แม้ซึ่งประโยชน์ทั้งสองอย่างตามความเป็นจริง

มนต์แม่ที่มีได้กระทำการสาธยายเป็นเวลานาน
 ย่อมแจ่มแจ้งได้
 ไม่ต้องกล่าวถึงมนต์ที่กระทำการสาธยายอยู่

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๙ ข้อ ๖๑๔-๖๒๔)

๔. เพื่อเป็นกิจวัตรประจำวัน จึงสวดมนต์เป็นการ
 ทบพนธรรม พิจารณาให้ก่อเกิดปัญญาญาณ จนกระทั่ง
 สามารถบรรลุธรรมได้ในที่สุด ซึ่งจะเห็นได้ว่าการหมั่นท่อง
 สวดมนต์นั้น ก็เป็นเหตุหนึ่งที่จะมีโอกาสพาสู่การบรรลุธรรมได้
 ดังพระพุทธองค์ตรัสเกี่ยวกับเรื่องนี้ดังนี้

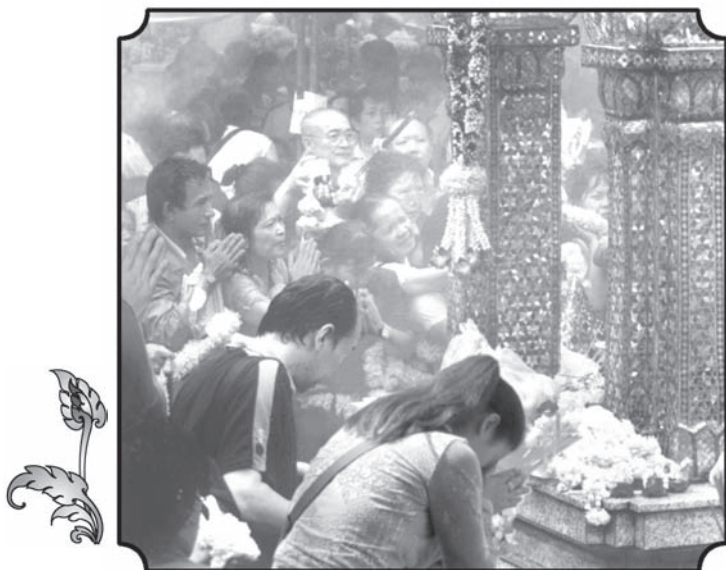
- เหตุแห่งวิมุตติ(ความหลุดพ้นกิเลส)
 ซึ่งเป็นเหตุให้จิตของผู้ไม่ประมาท
 มีความเพียร มีใจเด็ดเดี่ยว
 ซึ่งยังไม่หลุดพ้น ย่อมหลุดพ้นไปได้

กิเลสที่หมักหมมซึ่งยังไม่สิ้น
 ย่อมถึงความสิ้นไปได้
 ย่อมบรรลุธรรมขั้นเยี่ยมไปได้
 ซึ่งเป็นความพ้นภัยจากกิเลสที่ยังไม่ได้บรรลุ

เหตุแห่งวิมุตติหลุดพ้น ๕ ประการนี้ คือ

๑. วิมุตติด้วยการฟังธรรมของคาสดา
 หรือของเพื่อนสหพรหมจารี
 (ผู้ปฏิบัติธรรมร่วมกัน)
 ผู้อยู่ในฐานะเป็นครู
๒. วิมุตติด้วยการแสดงธรรม
 เท่าที่ได้ศึกษาเล่าเรียนมาโดยพิสดาร
๓. **วิมุตติด้วยการทบทวนท่องธรรม**
เท่าที่ได้ศึกษาเล่าเรียนมาโดยพิสดาร
๔. วิมุตติด้วยการตรีกตรองใคร่ครวญธรรม
 เท่าที่ได้ศึกษาเล่าเรียนมาด้วยใจ
๕. วิมุตติด้วยการตั้งจิตมั่นในนิมิต
 อดอย่างใดอย่างหนึ่งที่เล่าเรียนมาด้วยดี
 ทำไว้ในใจด้วยดี ทรงไว้ด้วยดี
 แหงตลอดด้วยดี ด้วยปัญญา

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๒ ข้อ ๒๖)

สวดมนต์อย่างมีจิตภาวนา

๑. เพื่อมุ่งหวังได้ลาภ - ยศ - สรรเสริญ - สุข จึงได้สวดมนต์ด้วยความโลภ แล้วอ่อนวอนขอต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ ให้ช่วยดลบันดาลผลสำเร็จเกิดแก่ตน

นี่เป็นความหลงผิดงมงาย จนไม่เชื่อเรื่องของกรรม(การกระทำ) ไม่เชื่อว่าบุญและบาปที่ตนทำไว้ นั่นแหละ คือตัวการสำคัญที่บันดาลชะตาชีวิตให้เป็นเช่นนั้น ไม่ใช่สิ่งศักดิ์สิทธิ์อะไรที่ไฉนมาบันดาลให้เลย ตามสัจจะ(ความจริง)แล้ว พระพุทธองค์ก็ตรัสไว้ชัดเจนว่า แม้จะสวดมนต์ แม้จะอ่อนวอนยังงี้ก็ตาม ก็จะไม่ทำให้

คนเราได้ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุขใดๆเลย แต่จะได้มาก็ต่อเมื่อได้ลงมือกระทำ(กรรม)เอาไว้ ด้วยตัวเองเท่านั้น ไม่มีอย่างอื่น

● **เปรียบเสมือนบุรุษโยนก้อนหินหนาใหญ่
ลงไปในห้องน้ำลึก**

หม่อมหาชนมาประชุมกัน

แล้วสวดวิงวอน สรรเสริญ

ประนมมือเดินเวียนรอบหินนั้นแล้วว่า

“ขอจงโผล่ขึ้นเถิดท่านก้อนหิน

ขอจงลอยขึ้นเถิดท่านก้อนหิน

ขอจงขึ้นบกเถิดท่านก้อนหิน”

แต่ก้อนหินนั้นจะไม่โผล่ขึ้น

ไม่ลอยขึ้น ไม่ขึ้นบก

เพราะเหตุแห่งการสวดวิงวอน สรรเสริญ

ประนมมือเดินเวียนรอบของหม่อมหาชนนั้นได้เลย

● **เราตถาคตมิได้กล่าวว่า**

อายุ ผิวพรรณ สุข ยศ สวรรค์

จะพึงได้มาเพราะเหตุแห่งการอ้อนวอน

เพราะเหตุแห่งความปรารถนา

ก็ถ้าอ้อนวอนแล้วได้

ปรารถนาเอาแล้วก็ได้
 ในโลกนี้ก็จะไม่มีใคร
 เลื่อมไปจากสิ่งใดได้เลย
 ดังนั้น ผู้ใดต้องการอายุ
 ผิพรรณ สุข ยศ สวรรค์
 จึงไม่ควรอ้อนวอน
 ไม่ควรเพลิดเพลนสิ่งนั้นๆ
 หากต้องการสิ่งนั้นๆแล้ว
 พึงประพฤติปฏิบัติตน
 อันเป็นไปเพื่อสิ่งนั้นๆ
เพราะผู้ใดเมื่อปฏิบัติแล้ว
ยอมเป็นไปเพื่อให้ได้สิ่งนั้นๆ
และผู้นั้นยอมได้ในสิ่งนั้นๆ

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๘ ข้อ ๕๙๙, เล่ม ๒๒ ข้อ ๔๓)

๒. เพื่อทำฤทธิ์เดชทางดิรัจฉานวิชา หรือทางไสยศาสตร์ โดยประชาชนจำนวนมากได้นำเอาพระธรรมะของพระพุทธเจ้า ไปใช้สวดมนต์เป็นคาถาอาคม ปลุกเสกใส่เครื่องรางของขลัง ทำยันต์ ทำเสน่ห์ ดูหมอ เข้าทรง แก้วบน ทำน้ำมนต์ ฯลฯ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ ไม่ใช่จารีตประเพณีของพุทธ แต่เป็นสิ่งที่พระพุทธองค์ทรงรังเกียจ ตำนานกล่าวโทษว่าเป็นทางผิด ไม่ต้องการให้มีอยู่ในพุทธศาสนา ไม่ต้องการให้ชาวพุทธลุ่มหลงมกมายด้วยเลย ดังทรงยืนยันเอาไว้

● เมื่อคนที่ยังมีกิเลสหนักกล่าวชมตถาคต

พึงกล่าวเช่นนี้ว่า **พระสมณโคดม**

เว้นขาดการเลี้ยงชีพในทางผิด

ด้วยดิรัจฉานวิชา

ไม่เหมือนสมณพราหมณ์(นักบวช)

ที่ฉันอาหารที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว

ยังเลี้ยงชีพในทางผิดด้วยดิรัจฉานวิชา
 คือ เป็นหมอปลุกเสก เป็นหมอผี
 เป็นหมอทรงเจ้า ทำพิธีแก้บน
 ลงเลขยันต์คุ้มกันบ้านเรือน
 ร่ายมนต์พ่นไฟ รดน้ำมนต์
 ทำพิธีเซียมขวัญ ทำพิธีปลุกเรื้อน
 ดูฤกษ์แต่งงาน ดูฤกษ์เก็บทรัพย์
 เป็นหมอดูอวัยวะ ทำนายฝัน ฯลฯ

(พระไตรปิฎกเล่ม ๙ ข้อ ๑๓-๒๕)

ดังนั้น ไม่ว่าจะสวดมนต์ด้วยความมุ่งหวังอะไร เท่าที่
 เห็นปฏิบัติกันอยู่จนถึงทุกวันนี้ ก็มีทางออกอยู่สองทางเท่านั้น
 คือ ทางที่เป็นสัมมาทิฐิถูกต้องอย่างพุทธ กับทางที่เป็นมิจฉาทิฐิ
 ผิดพลาดออกไปนอกพุทธ

มาช่วยกันสวดมนต์ให้ถูกต้องอย่างพุทธกันดีกว่า มา
 เถิดชาวพุทธเอ๋ย....มาช่วยกัน

เลือกสวดบทไหนดี ?

บท สวดมนต์นั้นมีมากมาย ทั้งที่เป็นพระสูตรจากคำตรัสของพระพุทธเจ้า และทั้งที่เป็นของเกจิอาจารย์ต่างๆต่างชั้นเอง แต่ไม่ว่าจะเป็นมนต์บทไหนก็ตาม หากมีความถูกต้องคือ เป็นบทมนต์ที่มีสัมมาทิฐิแล้ว ก็สามารถนำมาสวดเพื่อลดละกิเลสความโลภ-โกรธ-หลงของตนได้ทั้งสิ้น สวดมนต์อย่างนี้จึงจะพาให้เกิดมรรคผล เป็นหนทางไปสู่นิพพาน(หมดกิเลสสิ้นเกลี้ยง)ได้

แต่ส่วนใหญ่เท่าที่พบเห็นการสวดมนต์ทั่วไป มักเป็นบทมนต์ที่มีฉันทิฐินั้นแหละมาก โดยมุ่งหวังหลอกให้ผู้สวดคิดไปว่า ถ้าสวดมนต์นั้นๆแล้ว จะได้ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข เข้ามาสู่ตน ซึ่งที่แท้จริงก็คือ การเพิ่มความโลภและความเห็นแก่ตัว

มากขึ้น อันจะส่งผลให้ได้นรก(ทางดำเนินชีวิตที่เลว)เท่านั้น ไม่มีทางได้สวรรค์(ทางดำเนินชีวิตที่ดี)อย่างแน่นอน

เรื่องลาภของแต่ละคนนั้น จริงๆแล้วพอถึงเวลาลาภก็จะได้มาเองตามกรรม(ที่เป็นบุญ)ของตน ทำนองเดียวกับความเสื่อมลาภ ก็จะได้มาเองตามกรรม(ที่เป็นบาป)ของตน ไม่ใช่ได้มาด้วยการสวดมนต์อ้อนวอนขอเอาเลย

ดังนั้น **อย่าเลือกบทสวดมนต์ผิด** เพราะหากเริ่มต้นผิดไว้แล้ว ก็จะทำให้ผิดพลาดเรื่อยไป จึงต้องรู้จักเลือกบทสวดมนต์ที่ถูกต้อง เพื่อนำมาใช้ในการสวด ถึงจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อตัวเองได้ พระพุทธองค์จึงตรัสดังนี้ว่า

● **คาถาแม่ตั้ง ๑,๐๐๐ บท**

*ถ้าประกอบด้วยบทที่แสดงความวิปภัย
มิใช่ประโยชน์ไซ้*

คาถาบทเดียว

ที่บุคคลฟังแล้วสงบระงับได้

ก็ประเสริฐกว่า

(พระไตรปิฎกเล่ม ๓๓ ข้อ ๑๒๖)

สิ่งสำคัญยิ่งอีกอย่าง นอกเหนือจากการรู้จักเลือกบทสวดมนต์ให้ถูกต้องดีแล้ว ก็ยังต้องคำนึงถึง**“เจตนา”**ของผู้สวดว่า **“ต้องเป็นสัมมาทิฐิ”** ด้วย การสวดมนต์นั้นจึงจะได้ผล

ถูกต้องดีจริง เพราะมีผู้คนจำนวนมาก เอาพระสูตรต่างๆของ พระพุทธเจ้าที่ตรัสไว้ดีแล้ว มาใช้ในทางมิจฉาทิฎฐิเป็นดิรัจฉานวิชา ไปเลยก็มี ทำให้ศาสนาพุทธเกิดความวิปริต แม้ชาวพุทธผู้สวดมนต์ เองยังถึงกับเข้าใจผิดว่า “พุทธเป็นศาสนาที่นิยมดิรัจฉานวิชา ทั้งพระพุทธองค์ก็เป็นผู้ทรงสั่งสอนดิรัจฉานวิชานั้นอีกด้วย” นี้ จึงเป็นบาปและอันตรายอย่างใหญ่หลวงต่อพุทธศาสนา

ชาวพุทธที่ยังกระทำเช่นนี้อยู่ จึงควรเลิกสวดพระ- พุทธพจน์ด้วยเจตนาเป็นดิรัจฉานวิชาและไม่ควรส่งเสริมพฤติกรรม ใดๆที่มีเจตนาเอาพระสูตรมาใช้ในทางมิจฉาทิฎฐิเช่นนี้ ดังจะยก ให้ดูสักตัวอย่างเช่น

◎ “**อาฎานาฎิยสูตร**” (พระไตรปิฎกเล่ม ๑๑ ข้อ ๒๐๗) หรือที่ชาวบ้านรู้จักกันว่า “**สวดภาณยักษ์**” ปัจจุบันถูกนำไป สวดใส่ทำนองเสียงไทยวน แล้วโกหกชาวบ้านให้เข้าใจผิดว่าเป็น “**การสวดไล่ผี**” ตามดิรัจฉานวิชาไปแล้ว

ทั้งที่ความจริงนั้น **พระพุทธองค์มิได้ตรัสถึงพระสูตรนี้ ให้เป็นไสยศาสตร์ใช้ขับไล่ผีสาธ หรือใช้รักษาคนป่วยไข้อะไรเลย** แต่ทรงให้บรรดาภิกษุทั้งหลายเรียนสูตรนี้ ก็เพราะเห็นว่าจะได้ เป็นประโยชน์ เพื่อคุ้มครองรักษาภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ให้อยู่อย่างผาสุกสำราญ ไม่ถูกเบียดเบียนจากพวกยักษ์(คือผู้ ไม่มีศีล ๕)

ซึ่งเนื้อหาสาระของพระสูตรนี้ ก็สาเหตุเนื่องมาจากว่า

พวกยักษ์ส่วนใหญ่ไม่เลื่อมใสต่อพระพุทธเจ้า เพราะพระพุทธเจ้า
ทรงแสดงธรรม เพื่อให้งดเว้นการฆ่าสัตว์ ให้งดเว้นการลักขโมย
ให้งดเว้นการประพฤติดิฉินในกาม ให้งดเว้นการกล่าวโกหก ให้
งดเว้นการเสพสิ่งเสพยาติของมีนเมาให้โทษ อันเป็นที่ตั้งแห่ง
ความประมาท

**แต่ว่านิสัยของพวกยักษ์นั้น คือ โดยมากมักฆ่าสัตว์
อยู่ มักลักขโมยอยู่ มักประพฤติดิฉินในกามอยู่ มักกล่าวโกหก
หลอกลวงกันอยู่ มักเสพยาติของมีนเมาให้โทษอยู่ อัน
เป็นที่ตั้งแห่งความประมาท**

ดังนั้น เมื่อเป็นเช่นนี้ บรรดายักษ์เลว(มิชฉาทิภูฏิ)ทั้ง
หลาย จึงไม่เลื่อมใสต่อพระพุทธเจ้า แล้วได้เบียดเบียนพุทธบริษัท
ผู้เลื่อมใสในพระพุทธเจ้าด้วย เมื่อถูกบีบบังคับเบียดเบียนให้ลำบาก
พุทธบริษัทก็ควรกล่าวว่า **แม้แต่เจ้านายยักษ์ผู้เป็นใหญ่ทั้งหลาย
ก็ยังนอบน้อมเคารพบูชาต่อพระพุทธเจ้า ก็เหตุไฉนจึงจะมา
เบียดเบียนต่อผู้เลื่อมใสในพระพุทธเจ้าเล่า**

แต่ถ้ายักษ์อันธพาลยังจะทำร้ายอีก ก็อย่าหวั่นไหว
หวาดกลัว **ต้องประกาศเรียกร้องเปิดเผย ให้รู้โดยทั่วกันว่า ถูก
พวกยักษ์อันธพาลกลั่นแกล้ง** ที่ประกาศร่ำร้องอย่างนี้ ก็เพื่อให้
ยักษ์ดี(สัมมาทิภูฏิ) ซึ่งเป็นผู้หลักผู้ใหญ่ ที่เลื่อมใสในพุทธศาสนา
ซึ่งแม้มีอยู่จำนวนน้อยก็ตาม จะได้มาลงมือช่วยเหลือคุ้มครอง
เอาไว้ พุทธบริษัทจะได้เป็นอยู่ผาสุก

พระสูตรนี้ที่จริงก็มีสาระทำนองนี้เท่านั้น ไม่ได้เกี่ยวกับ

ดิรัจฉานวิชาหรือไสยศาสตร์อันใดเลย แต่ก็ดูเอาเถิดว่าทุกวันนี้ ได้ถูกนำไปใช้เป็นมิจฉาทิฎฐิแล้ว ในสถานที่หลายๆแห่งของเมืองไทย

พอสรุปให้เห็นถึง... แม้บหมนต์จะเลือกได้ถูกต้องดีแล้ว ทั้งวิธีการสวดมนต์ก็ถูกต้องอีก แต่ถ้าจิตมุ่งเจตนาผิดนำไปใช้ในทางมิจฉาทิฎฐิ ซึ่งเพี้ยนเป็นดิรัจฉานวิชาที่พระพุทธเจ้าตรัสตำหนิโทษเอาไว้ว่า ผิดศีล ก็จะได้แต่ความหลงงมงายผิดทางพุทธเท่านั้น จึงป่วยการกล่าวไปไย ถึงบหมนต์ที่ผิดพลาดว่าจะพาผู้สวดไปสู่ทางดำเนินชีวิตที่เลวฉันใด เพราะเพียงแค่นี้ ความคิดเห็นที่ผิด(มิจฉาทิฎฐิ) พระพุทธองค์ก็ตรัสไว้ว่า จะมีนรกหรือสัตว์ดิรัจฉานเป็นที่เกิด ฉะนั้น

เขาแต่สวดก็พอหรือ ?

มี บทสวดมนต์ที่ดีที่ถูกตั้งแล้ว มีวิธีการสวดที่ดีที่ถูกต้องอีก รวมทั้งมีเจตนาเป็นสัมมาทิฐิด้วย เมื่อองค์ประกอบรวมหมดครบพร้อมดีแล้ว ก็ทำการสวดมนต์หรือสาธยายบทธรรมกันเต็มที่ **ไม่ว่าจะเป็นการเอ่ยปากออกเสียง หรือจะสวดอยู่ในใจก็ตาม แล้วต่อให้จดจำพระสูตรได้มากมาย และขยันสวดได้ทั้งวันเป็นเวลานานๆ ก็ไม่ได้หมายความว่า จะเกิดมรรคผลเพียงเพราะเหตุเท่านั้น**

ตรงกันข้ามอาจไม่ได้ความรู้แจ้งในธรรมใดๆเลย เพราะหากผู้นั้นไม่มีการลงมือกระทำจริง เพื่อปฏิบัติลดละกิเลสทางกาย-วาจา-ใจของตนแล้ว ก็ไม่อาจจะเข้าถึงมรรคผลใดๆได้ ทั้งยังไม่ใช่ผู้อยู่ในธรรมะอย่างแท้จริงอีกด้วย ลองดูพระสูตรที่พระพุทธองค์ตรัสถึงเรื่องนี้ไว้

◎ **ภิกษุยอมกระทำการสาธยายธรรม**

ตามที่ได้สดับมาแล้ว

ตามที่ได้เรียนมาแล้วโดยพิสดาร

เธอย่อมปล่อยให้วันคืนล่วงไป

โดยละการหลักออกเร้นอยู่

(คือประพฤติกิเลสตัวมีกิเลสอยู่)

ไม่ทำความสงบใจในภายใน

จากการสาธยายธรรมนั้น

ภิกษุนี้เรียกว่า **เป็นผู้มากด้วยการสาธยาย**

ไม่ชื่อว่า เป็นผู้อยู่ในธรรม

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๒ ข้อ ๗๓)

การสวดมนต์หรือการสาธยายบทธรรมเพียงอย่างเดียวหากยิ่งท่องจำธรรมะได้แม่นยำ ก็อาจยิ่งพาให้หลงตัวว่า “**เป็นผู้รู้ธรรมะมาก สาธยายธรรมะเก่ง**” นั่นแหละคือความซวยมหาศาลก็ได้ เพราะอาจกลายเป็นบัวเหล่าที่ ๔ (เปรียบเทียบจากคำตรัส

บัว ๓ เหล่าของพระพุทธเจ้า) ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงตำหนิเอาว่า “ฟังพระพุทธพจน์ก็มาก บอกสอนธรรมก็เก่ง แต่ไม่มีการได้ บรรลุสมรรถผลชาตินี้เอาซะเลย เป็นพวก“ปทปรมะ” บัวได้ตม ที่เป็นอาหารของเต่าและปลาเท่านั้นเอง” นี่แหละคนพูดเก่งดี แต่ ทำดีไม่เก่ง ก็จะเป็นอย่างนี้ เหมือนพระพุทธพจน์ที่ว่า

- **ใครๆไม่อาจดำเนินปฏิปทา(ความประพฤติ) ด้วยเหตุสักแต่ว่าพูดหรือฟังส่วนเดียว**
 บุคคลผู้มีปัญญาทั้งหลาย ผู้มีมานะ ย่อมพ้นจากเครื่องผูกของมาร(กิเลส) ด้วยความประพฤติอันมั่นคง

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๕ ข้อ ๑๐๘)

ก็แล้วความประพฤติกกรรมอันมั่นคงนั้น จะเริ่มต้นกันตรงไหนดี ถึงจะไม่ใช่เพียงสักแต่ว่าพูดหรือฟังเท่านั้น สิ่งนั้นก็คือ “ศีลบริสุทธ์และสัมมาทิฏฐิ” นั่นเอง เพราะพระพุทธเจ้าทรงถือว่า ศีลเป็นเบื้องต้นของธรรมะทั้งปวง อันจะนำผู้ประพฤติกนั้นด้วยสัมมาทิฏฐิ สู่ความเป็นผู้มีมีความประพฤติกอันมั่นคงได้ ซึ่งศีลอย่างต่ำสุดในพุทธศาสนานั้นก็คือ ศีล ๕ ได้แก่ ๑. ห้ามฆ่าสัตว์ทั้งปวง ๒. ห้ามลักทรัพย์ เอาสิ่งของที่เจ้าของไม่ได้ให้ ๓. ห้ามประพฤติกผิดในกามกับผิวหรือเมียหรือลูกของผู้อื่น ๔. ห้ามพูดโกหก-คำหยาบ-ส่อเสียด-เพ้อเจ้อ ๕. ห้ามเสพของมึนเมาให้โทษ อันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท

แต่สังคมทุกวันนี้ชาวพุทธส่วนใหญ่เห็นว่า มีการปฏิบัติธรรมถือศีล ๕ น้อยมาก **แม้แต่ศีล ๕** **ข้อมีอะไรบ้างก็ยังไม่ค่อยรู้** หรือจำแทบไม่ได้เลย **อย่างนี้ประสาอะไรจะพูดถึงการลงมือประพฤติ** ช่างไม่สมกับที่พระพุทธองค์ทรงเน้น ให้ยึดมั่นศีลเป็นเบื้องต้นของการปฏิบัติธรรมเอาเสียเลย เช่นนี้เมื่อไหร่ชาวพุทธส่วนใหญ่ จึงจะตั้งอยู่ในศีลธรรมได้เล่า

● **เธอจงกระทำเบื้องต้น**

ในธรรมที่ดีที่ถูกต้องให้บริสุทธิ์ก่อน

เบื้องต้นของธรรม คือ

ศีลที่บริสุทธิ์ดีและความเห็นที่ถูกตรง

เมื่อใดศีลของเธอบริสุทธิ์

และมีความเห็นที่ถูกตรง

เมื่อนั้นเธอจะอาศัยศีล ตั้งอยู่ในศีล

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๙ ข้อ ๖๘๗)

จะพบเห็นได้ว่า ศีล หรือบพสาธยายธรรม หรือบพสวดมนต์ที่ดีนั้น มีคุณมากกว่าโทษ เพียงแต่ยุคหลังพุทธกาลแล้ว ก็ค่อยๆมีความคิดเห็นที่ผิดเพี้ยน(มิจฉาทิฎฐิ)เสื่อมลง **จนทุกวันนี้ส่วนใหญ่นำไปใช้เป็นโทษมากกว่าคุณ ผิดเป้าหมาย** และวัตถุประสงค์ของพระพุทธเจ้าไปมากมายทีเดียว มักสวดกันแต่ปาก หรือสักแต่ว่าสวดเป็นพิธีกรรมเท่านั้น มิได้นำมา

ใช้ลตกิเลสในชีวิตประจำวันของตนจริง กลายเป็นแหบหา
มรรคผลไม่ได้ในพระพุทธศาสนา ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการสวดมนต์
อย่างหลอกลวงชาวบ้าน เพื่อทำมาหากินเป็นรายได้เข้ากระเป๋า
ตัวเองเลย

โดยสรุปพร้อมแล้ว การสวดมนต์อย่างสัมมาทิฏฐิฉัน
ต้องมีการลงมือถือศีลประพฤติธรรมจริง จึงจะเป็นยัญพิธีที่มี
ผลจริงในพุทธศาสนา สามารถทำให้ชาวพุทธเกิดมรรคผล ได้
วิมุติหลุดพ้นทุกข์จากกิเลส มีการบรรลุนิพพานเป็นอรหันต์
ในชั้นพระโสดาบัน ชั้นสกิทาคามี ชั้นอนาคามี และที่สูงสุดก็ชั้น
อรหันต์ได้จริงๆ ดังพระพุทธองค์ตรัสย้ำเน้น ยืนยันชัดเจน
แน่นอนว่า

- เราจะแสดงธรรมแก่ท่าน
จงตั้งใจฟังธรรม จงใส่ใจให้ดี
เราจะกล่าวในธรรมวินัยนี้
มีอริยมรรคประกอบด้วยองค์ ๘
ในธรรมวินัยนี้เท่านั้น
มีสมณะที่ ๑ คือ พระโสดาบัน

มีสมณะที่ ๒ คือ พระสกิทาคามี
 มีสมณะที่ ๓ คือ พระอนาคามี
 มีสมณะที่ ๔ คือ พระอรหันต์
 ส่วนลัทธิอื่นว่างจากสมณะผู้รู้ทั่วถึง
 ก็ภิกษุเหล่านี้พึงอยู่โดยถูกต้อง
 โลกจะไม่พึงว่างจากพระอรหันต์

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๐ ข้อ ๑๓๘)

จุดสำคัญที่สุดที่พระพุทธรองค์ย้ำเน้น ก็คือจะต้องมีการปฏิบัติให้ถูกต้อง(สัมมาทิฏฐิ) โลกนี้จึงจะไม่ว่างจากพระอรหันต์ ทำนองเดียวกันกับการสวดมนต์ ก็ต้องปฏิบัติให้ถูกต้องเช่นกัน ผู้สวดจึงจะมีสิทธิ์เป็นพระอรหันต์ได้

แล้ว“การสวดมนต์ให้ถูกพุทธ”อย่างนี้แหละ ศาสนาพุทธจึงจะรักษาความมีสมณะ ๔ เหล่าให้สืบทอดต่อไปได้

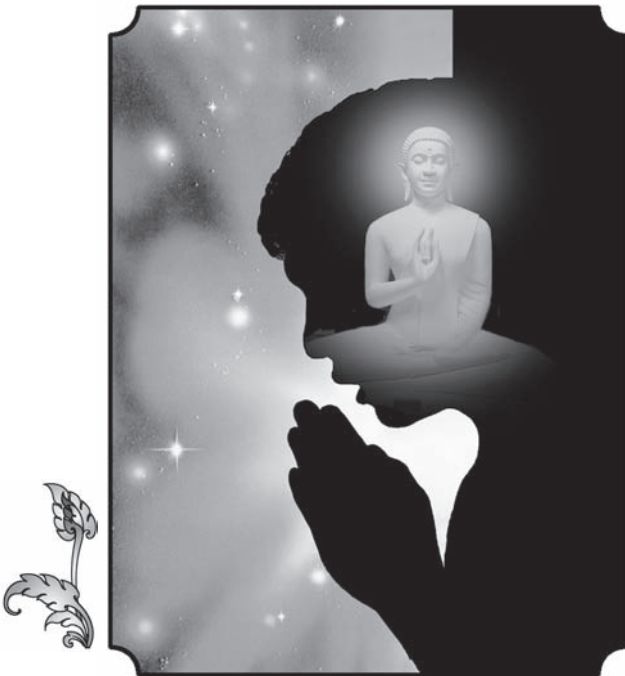
สมจริงดังคำทำนาย อย่างหนักแน่นของพระพุทธรองค์ที่ว่า ในลัทธิอื่นๆนั้นจะไม่มีสมณะ ๔ เหล่าผู้รู้ทั่วถึงดังนี้ได้เลย

● ทวณพทต

จันทร์ ๙ มี.ค. ๒๕๓๕

บทสวดมนต์แปล

ใน การสวดมนต์ให้อาศัยร่างกายและจิตใจของตน เป็นเครื่องสักการบูชา นั่นคือสองมือพนมลิบนิ้วชิดกัน ใช้แทน ดอกบัวบูชา เอาดวงจิตที่มีสติตั้งมั่นสว่างโพล่ง ใช้แทนรูปเทียน นี่เป็น“เครื่องบูชาบวงสรวง”ที่ดียิ่งกว่าดอกไม้และรูปเทียนอื่นใด

คำบูชาพระรัตนตรัย

(นั่งท่าเทพนม - เทพธิดา)

● อระหัง สัมมาสัมพุทธโธ ภาวะวา

พระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นพระอรหันต์
 ดับเพลิงกิเลสเพลิงทุกข์สิ้นเชิง
 ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง

พุทธัง ภาวะวันตัง อภิวาเทมิฯ

ข้าพเจ้าอภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า
 ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน (กราบ)

สวากขาโต ภาวะวะตา ธัมโม

พระธรรม เป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า
 ตรัสไว้ดีแล้ว

ธัมมัง นะมัสสามิฯ

ข้าพเจ้านมัสการพระธรรม (กราบ)

สุปะฏิปันโน ภาวะวะโต สภาวะะสังโฆ

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ปฏิบัติดีแล้ว

สังฆัง นะมามิฯ

ข้าพเจ้านอบน้อมพระสงฆ์ (กราบ)

ปูพพภาคนมการ

(นั่งพับเพียบ)

● นะโม ตัสสะ ภคคะวัต

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้น

อะระหะโต

ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส

สัมมาสัมพุทธัสสะฯ

ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง (สวดทั้งหมด ๓ เที่ยว)

ไตรสรณคมน์

● พุทฺธัง สาระณัง คัจฉามิ

ข้าพเจ้าถึงพระพุทฺธเจ้าเป็นที่พึ่ง

ธัมมัง สาระณัง คัจฉามิ

ข้าพเจ้าถึงพระธรรมเป็นที่พึ่ง

สังฆัง สาระณัง คัจฉามิ

ข้าพเจ้าถึงพระสงฆ์เป็นที่พึ่ง

ทุติยัมปิ.....(ซ้ำ)

แม่ครั้งที่สอง.....(ซ้ำ)

ตติยัมปิ.....(ซ้ำ)

แม่ครั้งที่สาม.....(ซ้ำ)

พุทธานุสสติ

● อิติปิ โส ภะคะวา

เพราะเหตุอย่างนี้ๆ พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น

อะระหัง

เป็นผู้ไกลจากกิเลส

สัมมาสัมพุทธโ

เป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง

วิชชาจะระณะสัมปັນโน

เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ

สุคะโต

เป็นผู้ไปแล้วด้วยดี

โลกะวิทู

เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง

อนุตตะโร ปุริสทัมมะสาระถิ

เป็นผู้สามารถฝึกบวชที่สมควรฝึกได้
อย่างไม่มีไครยิ่งกว่า

สัตถา เทวะมะนุสสาณัง

เป็นครูสอนเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย

พุทธโ

เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานด้วยธรรม

ภะคะวาติฯ

เป็นผู้มีความจำเริญ จำแนกธรรมสั่งสอนสัตว์ ดังนี้

ธัมมานุสสติ

● สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม

พระธรรม เป็นสิ่งที่พระผู้มีพระภาคเจ้า ได้ตรัสไว้ดีแล้ว

สันทิฏฐิโก

เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาและปฏิบัติ ฟังเห็นได้ด้วยตนเอง

อะกาลิโก

เป็นสิ่งที่สามารถปฏิบัติจนถึงผลได้ ไม่จำกัดกาล

เอหิภัสสิโก

เป็นสิ่งที่ผู้แจ้งเอง ทำทนายให้มาพิสูจน์กันได้

โอปะนะยิโก

เป็นสิ่งที่ควรให้มีให้เกิดขึ้นในตน

ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิตา (อ่านฮี-ติ)

เป็นสิ่งที่วิญญูชนแจ่มแจ้งอยู่ในตน ดังนี้

สังฆานุสสติ

● สุประฏิป็นโน ภาวะวะโต สภาวะกะสังโฆ

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ปฏิบัติดี

อุชฺฐประฏิป็นโน ภาวะวะโต สภาวะกะสังโฆ

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ปฏิบัติตรง

ญายะประฏิป็นโน ภาวะวะโต สภาวะกะสังโฆ

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า

เป็นผู้ปฏิบัติถึงความรู้ธรรม เป็นเครื่องออกจากทุกข์

สามิจิประฏิป็นโน ภาวะวะโต สภาวะกะสังโฆ

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า

เป็นผู้เข้าถึงสัมมาปฏิบัติ

ยะหิทัง

ได้แก่บุคคลเหล่านี้คือ

จัตตาริ ปุริสะยุคานิ

คู่แห่งบุรุษ ๔

อัญฺฐะ ปุริสะปกคคะลา

นับเป็นบุรุษบุคคล ๘

เอสะ ภาวะวะโต สภาวะกะสังโฆ

นี่คือ สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า

อาหุเนยโย

ผู้ควรแก่ของที่เขานำมาถวายบูชา

ปาหุเนยโย

ผู้ควรต้อนรับ

ทักขิเนยโย

ผู้ควรเก้ทานเพื่อผลอันเจริญ

อัญชะลีกระระณีโย

ผู้ควรกระทำอัญชลี

อนุตตะรัง ปุณฺณักเขตตัง โลกัสสาติฯ

เป็นเหนือนาบุญของโลก ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า ดังนี้ฯ

พุทธชัยมงคลคาถา

● พาหุง สะหัสสะมะภินิมิตตะสาธุธันตัง

ครีเมชะลัง อุทิตะโฆระ สะเสนะมารัง

เมื่อพญามาร ผู้เนรมิตเขนถึงพัน ถืออาวุธครบมือ

ชี้ข้างครีเมฆพร้อมด้วยกองทัพมาร

ก็ก້องนำกล้วเข้ามาประจัญ

ทานาธิถัมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท

พระจอมมุนี ทรงช้านะด้วยธรรมวิธี

มีการให้ การสละ เป็นต้น

ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิฯ

ด้วยเดชแห่งการเกิดอย่างนั้น ชัยมงคลจงมีแก่ท่านฯ

มาราติเรกะมะภิชฌิมิตะสัพพะรัตติง

โฌรัมปะนาฬิวะกะมักขะมะถัฏฐะยักขัง

เมื่ออาฬวกยักษ์ มีจิตกระด้าง น่ากลัว
ปราศจากความอดทน มีฤทธิ์ยิ่งกว่าพญามาร
เข้ามากระทำยุทธอยู่ตลอดคืน

ขันตีสุหันทะวิริณา ชิตะวา มุนินโท

พระจอมมุนี ทรงชำนะด้วยวิธีทรมาณอันดี คือขันติ

ตันเตชะสา ภาวะตุเต ชะยะมังคะลานิฯ

ด้วยเดชแห่งการเกิดอย่างนั้น ชัยมงคลจึงมีแก่ท่านฯ

นาฬาคีริง คะชะวะรัง อติมัตตะภูตัง

ทาวักคิจักกะมะสะเนิวะ สุหารุณันตัง

เมื่อนาฬาคีรี ช้างตัวประเสริฐ ซึ่งกำลังเฆมนิ่ง
แสนจะร้ายกาจ วิ่งมาประจู่ไฟป่า จักรารุช และสายฟ้า

เมตตัมพุเสกะวิริณา ชิตะวา มุนินโท

พระจอมมุนี ทรงชำนะด้วยวิธีรดลงด้วยน้ำ

คือ พระเมตตา

ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิฯ

ด้วยเดชแห่งการเกิดอย่างนั้น ชัยมงคลจึงมีแก่ท่านฯ

อุกขิตตะชัคคะ มะติหัตถะ สุหารุณันตัง

ธวันติโยชนะปะถังคูลิมาละวันตัง

เมื่อองคูลิมาล ผู้แสนร้ายกาจมีฝีมือ
ถือดาบเงื้อง่า วิ่งไล่ตามลี้หนทางสามโยชน์

อิทธิภิสังขะตะมะโน ชิตะวา มุนินโท

พระจอมมุนี ทรงชำนะด้วยความเก่ง
ในการปรุ้งแต่งจิตอย่างยิ่ง

ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิฯ

ด้วยเดชแห่งการเกิดอย่างนั้น ชัยมงคลจงมีแก่ท่าน

กัตวานะ กัฏฐะมูทะรัง อิวะ คัพภินิยา

จิฏจาเย ทุฏฐะวะจะนัง ชะนะกายะมัชเณ

เมื่อนางจิฏจมาณวิกา กล่าวร้ายในหมู่ชน
ทำอาการประหนึ่งว่ามีครรภ์

โดยเอาผ้าห่อไม้วงกลม ผูกเข้าที่ท้อง

สันเตนะโสมะวิธีนา ชิตะวา มุนินโท

พระจอมมุนี ทรงชำนะด้วยวิธีสงบนิ่ง
แจ่มใสตั้งจันทรเพ็ญ

ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิฯ

ด้วยเดชแห่งการเกิดอย่างนั้น ชัยมงคลจงมีแก่ท่านฯ

สัจจัง วิหายะ มะตีสัจจะกะวาทะเกตุง

วาทาภิโร ปิตะมะนัง อะตธันธะภูตัง

เมื่อสัจจนิกครนถ์ ผู้เฝ้ารักษาสัจจะ

ชอบยกวาทะของตนเป็นยอด

มุ่งจะมาไต่วาทะ ด้วยจิตที่ปิดมิตมนยิง

ปัญญาปะทีปะชะลิตโต ชิตะวา มุนินโท

พระจอมมุนี ทรงชำระโดยทรงจุดประทีปคือ

ปัญญาขึ้นส่องให้เห็นความจริง

ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิฯ

ด้วยเดชแห่งการเกิดอย่างนั้น ชัยมงคลจงมีแก่ท่านฯ

นันทโศภนันทะภุชคัง วิพุรัง มะหิทธิง

ปุตเตนะ เถระภุชเคนะ ทมะปะยันโต

เมื่อนันทโศภนันทนาคราช ซึ่งผู้มีฤทธิ์มาก

ถูกพระบุตรนาคใหญ่ปราบ (พระโมคคัลลานะปราบ)

เพราะได้รับคำแนะนำนั้น

อิทธิประเทสะวิธินา ชิตะวา มุนินโท

พระจอมมุนี ทรงชำนาญด้วย การตรัสแสดงวิธีอันเก่ง

ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิฯ

ด้วยเดชแห่งการเกิดอย่างนั้น ชัยมงคลจึงมีแก่ท่านฯ

ทุดคาหะทิฏฐิภุชเคนะ สุกัฏฐะหัตถัง

พริหมมัง วิสุทธิชุตติ มิทธิพะกาภิธานัง

เมื่อเกิดความเห็นที่ยึดถือไว้ผิด

ดูจูงร้ายจนกัดเข้าที่มือ ของท้าวพกาพรหม

ผู้มีฤทธิ์ สำคัญตนว่ารุ่งเรื่องด้วยคุณบริสุทธิ

ญาณาคะเทนะวิธินา ชิตะวา มุนินโท

พระจอมมุนี ทรงชำนาญด้วยวิธีแสดงญาณ คือความรู้ยิ่ง

ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิฯ

ด้วยเดชแห่งการเกิดอย่างนั้น ชัยมงคลจึงมีแก่ท่านฯ

เอตาปี พุทธะชะยะมังคะละอัฐฐะคาถา

พุทธชัยมงคลทั้งแปดคาถานั้น

โย วาจะโน ทินะทิเน สระระเตมะตันที

ผู้ใดกล่าวอยู่ทุกๆวัน ระลึกอยู่เสมอ

หิตะวานะเนกะวิวิธานิ จุปัททะวานิ

โมกขัง สุขัง อะธิคะเมยยะ นะโร สะปัญโญ

นรชนนั้นพึงละเสียได้

ซึ่งอุปัทวันตรายทั้งหลาย มีประการต่างๆเป็นอเนก

พึงบรรลู่ถึงความหลุดพ้น ถึงความสุข

เพราะปฏิบัติจนเกิดปัญญาแท้ๆ

ชัยปริต

● มหาการุณีโก นาโถ

พระโลกนาถผู้ทรงพระกรุณาอันยิ่งใหญ่

หิตายะ สัพพะปาณินัง

ทรงบำเพ็ญประโยชน์ เพื่อสรรพสัตว์ทั้งหลาย

ปุเรตวา ปาระมี สัพพา

ด้วยการบำเพ็ญบารมีทั้งปวงบริบูรณ์

ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง

จนบรรลุประสัมมาสัมโพธิญาณ

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ

ด้วยสัจจวาจา

โหดุ เต ชะยะมังคะลังฯ

ชัยมงคลจงมีแก่ท่าน

(ด้วยการปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม)

ชะยันโต โพธิยา มูเล

ชัยชนะอันสูงสุด ที่เป็นรากแก้วแห่งการตรัสรู้

สักยานัง นันทิวฑฒะโน

เป็นความเจริญน่ายินดี แก่ชาวพุทธทั้งหลาย

เอวัง ตวัง วิชะโย โหหิ

พระองค์เป็นผู้มีชัยอันยิ่ง อย่างนี้

ชะยัสสุ ชะยะมังคะเล

ชัยชนะที่เกิดขึ้นแล้ว เป็นชัยมงคล

(ขอท่านจงชนะ ในชัยมงคล)

อะปะราชิตะบัลลังเก

ซึ่งอยู่เหนือที่ประทับ อันไม่กลับแพ้ต่อไปอีก

สีเส ปะฐฐะวิโปกชะเร

เป็นยอดดุดอกบัว พันพินแผ่นดิน

อะภิสเสเก สัพพะพุทธานัง

ซึ่งเป็นท่อนิชะกแห่งการรู้ ตื่น เบิกบานทั้งหลาย

อัคคัปปัตโต ปะโมหะติฯ

เมื่อถึงยอดสุด ย่อมเบิกบานทั่ว

สุนักขัตตัง สุมังคะลัง

ฤกษ์ดี มงคลดี

สุปะภาตัง สุขุญฺฐิตัง

แจ้งดี รุ่งดี

สุชะโณ สุมุหุตโต จะ

ขณะดี ครุฑดี

สุยฺยญฺฐัง พรหมจาริสฺสุ

เกิดจากการบูชาด้วยดี

ประพฤติปฏิบัติพรหมธรรมทั้งหลาย

ปะทักขิณัง กายะกัมมัง

ด้วยการกระทำทางกาย ซึ่งเวียนสู่ที่เจริญ

วจา กัมมัง ปะทักขิณัง

ด้วยการกระทำทางวาจา ซึ่งเวียนสู่ที่เจริญ

ปะทักขิณัง มะโนกัมมัง

ด้วยการกระทำทางใจ ซึ่งเวียนสู่ที่เจริญ

ปะณิธี เต ปะทักขิณา

ด้วยความตั้งใจที่จะทำให้เป็นไป สู่ที่เจริญของท่านเอง

ปะทักขิณานิ กัตวานะ

เมื่อกระทำแล้ว ย่อมเป็นไปสู่ที่เจริญ

ละภันตเตเต ปะทักขิเณฯ

ย่อมได้รับแก่นสาร ซึ่งเป็นไปสู่ที่เจริญฯ

ภาวตุสัพ

● **ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง**

มงคลทั้งปวง พึงเกิดขึ้น

รักขันตุ สัพพะทเวหะตา

จิตสูงทั้งปวง พึงรักษา

สัพพะพุทธานุภาวณะ

ด้วยการตามภาวะของพุทธะทั้งปวง ที่เกิดในตน

สละหา โสตถิ ภาวันตุ เตฯ

ความสวัสดี พึงเกิดมีแก่ท่านทุกเมื่อฯ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง

มงคลทั้งปวง พึงเกิดขึ้น

รักขันตุ สัพพะทเวตะดา

จิตสูงทั้งปวง พึงรักษา

สัพพะธัมมานุภาวณะ

ด้วยการตามภาวะของธัมมะทั้งปวง ที่เกิดในตน

สละหา โสตถิ ภาวันตุ เตฯ

ความสวัสดี พึงเกิดมีแก่ท่านทุกเมื่อฯ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง

มงคลทั้งปวง พึงเกิดขึ้น

รักขันตุ สัพพะทเวตะดา

จิตสูงทั้งปวง พึงรักษา

สัพพะสังฆานุภาวณะ

ด้วยการตามภาวะของสังฆะทั้งปวง ที่เกิดในตน

สละหา โสตถิ ภาวันตุ เตฯ

ความสวัสดี พึงเกิดมีแก่ท่านทุกเมื่อฯ

